

d. 29. April 1887 behandlet Sag mod Studenterne Niels Ovesen og Johan Henrik Eriksen for Overtrædelse af Politivedtægtens §§ 5 og 9, meddelte Konsistorium d. 15. Juni s. A. Politidirektøren, at ovennævnte 2 Personer, der ere i en Alder af 22 à 23 Aar, ikke fandtes paa Studenterfortegnelsen for de sidste 7 Aar. Da det ligeledes tidligere havde vist sig, at Personer havde angivet sig at være Studenter, uden at dette var Tilfældet, henstillede Konsistorium, at der ved Anholdelsen maatte blive forlangt opgivet, fra hvilket Aar de vare Studenter og, hvilket Fag de studerede.

— I de sidste Aar har Konsistorium ifølge Anmodning fra Københavns Politi erholdt Udskrifter af Sager, som ved Københavns Kriminal- og Politiret have været anlagte mod Studenter. I Almindelighed have disse Sager angaaet Forseelser mod den offentlige Orden paa Gaden, og der er da, forsaavidt de vedkommende Studenter oppebar Kommunitetsstipendiet eller havde Bolig paa Kollegierne, af Konsistorium tildelt disse en Irettesættelse.

Da det af en under 18. Oktbr. 1886 modtagen Udskrift fremgik, at Student N. N. i Forening med nogle andre Studenter Natten mellem den 2. og 3. s. M. omtrent Kl. 1¹/₂ trods gjentagne Advarsler havde passeret flere Gader paa en for de Omboendes Nattero meget forstyrrende Maade, idet de raabte og skreg, saa at det kunde høres langt omkring, og herfor ved den offentlige Politiret var bleven anset med en Bøde af 10 Kr., og da bemeldte Student N. N., der var blevet Student i Sommeren 1885, oppebar 25 Kr. maanedlig af Kommunitetets Midler, gjorde Konsistorium Indberetning til Ministeriet om Sagen.

Ministeriet paalagde derefter i Skrivelse af 6te November s. A. Konsistorium at tilkjendegive den Paagjældende, at saafremt han oftere maatte gjøre sig skyldig i lignende Forhold, vilde den ham tilstaaede Understøttelse af Kommunitetets Midler øjeblikkelig blive ham fratagen.

— Af en fra Københavns Politi modtagen Udskrift af Københavns Kriminal- og Politirets 1ste Afdelings Protokol fremgik det, at Student N. N. ved den offentlige Politiret var bleven anset med Bøde for Gadeuorden. Da bemeldte Student oppebar 25 Kr. maanedlig af Kommunitetets Midler, gjorde Konsistorium under 26. Novbr. 1886 Indberetning om Sagen til Ministeriet, som i Skrivelse af 10. Decbr. s. A. paalagde Konsistorium at tilkjendegive Student N. N., at den ham tilstaaede Understøttelse, hvis han oftere gjorde sig skyldig i lignende Forhold, øjeblikkelig vilde blive ham fratagen.

II. Det akademiske Lærersamfund samt Censorerne ved Universitetets Examina.

1. Om Anciennitetsberegning for Universitetslærere.

Ved Skrivelse af 11. Marts 1887 anmodede Konsistorium Rektor og samtlige Dekaner samt Universitetets Kvæstor om at træde sammen i et Udvalg med den Opgave at gjøre Indstilling om, hvilke Universitetslærere der maatte være Grund til paa næste Aars Finanslov at indrømme en tilsvarende Begunstigelse som den, der ved Finansloven for 1887—88 var tillagt et større Antal Universitetslærere, for at Billighedens og Ligelighedens Fordringer kunde ske

Fyldest. Efter at dette Udvalg havde indhentet Erklæringer fra de forskjellige Fakulteter samt fra Konsistorium havde modtaget dels en Skrivelse fra Professor Zeuthen, i hvilken der ønskedes en Udtalelse angaaende den indbyrdes Aldersorden mellem de 3 nylig udnævnte Professorer i det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet med Hensyn til Aldersplads i Konsistorium og Option af Professorboliger eller Huslejeportion, dels en af Professor Wimmer rettet Forespørgsel om den ham tilkommende Anciennetet til at indtræde i Aldersplads i Konsistorium.

I den af Udvalget afgivne Betænkning af 27. Juni s. A. fremhævedes først, at alle dets Medlemmer vare enige i at anmode Konsistorium om at søge opnaaet en almindelig Lønningsforbedring for Universitetslærerne ved en Revision af Lønningslovene og til dette Formaal formaa Ministeriet til snarest muligt at forelægge Rigsdagen et dertil sigtende Lovforslag, efter at have indhentet Konsistoriums Erklæring angaaende de Forandringer, som paa Grund af Forholdenes Udvikling maatte anses fornødne i det alt tidligere udarbejdede Forslag. Indholdet af de fra Fakulteterne indkomne Udtalelser vare i det Væsentlige følgende. Det theologiske Fakultet havde ikke fundet Anledning til at stille noget særligt Forslag. Det rets- og statsvidenskabelige Fakultet havde indstillet, at der tillagdes Professor Westergaard Lønningsanciennetet fra 9. December 1882, da han blev ansat som midlertidig Docent, og at Professor Falbe Hansens Lønningsanciennetet regnedes fra 1. Juli 1870, da han blev ansat som Fuldmægtig i det statistiske Bureau, medens den i Henhold til den almindelige Lønningslov af 26. Marts 1870 hidtil havde været beregnet fra den 1. April 1873, som var Dagen for hans Udnævnelse til Kontorchef i Bureauet. Det lægevidenskabelige Fakultet foreslog, at Docent i Ophthalmologi Edm. Hansen Grut udnævntes til Professor i dette Fag med Anciennetet fra hans Ansættelse den 1. August 1882 som midlertidig Docent, at de tvende Lektorater under Fakultetet hævdes til Professorater, og at der gaves disse og alle øvrige Professorer i Fakultetet Lønningsanciennetet fra deres første faste Ansættelse som Lektorer, altsaa indtil 5 Aar udover den aktuelle, samt endelig, at der gaves Professor Warncke, der var ansat som Professor med Anciennetet fra 1. Maj 1872, en Lønningsanciennetet fra hans første, faste Ansættelse som extraordinær Docent i Farmakologi den 12. December 1863. Professor Warncke blev Lektor den 3. April 1869 og først den 29. April 1872 udnævnt til Professor. Forslaget var i Overensstemmelse med det foregaaende, at regne Ancienneteten fra den første faste Ansættelse. Det filosofiske Fakultet havde udtalt Haabet om en snarlig almindelig Revision af Lønningsloven, men stillede intet Forslag om personlig Lønningsforbedring. Det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet havde gjort gjældende, at der efter Oprettelsen af den nye Skoleembedsexamen stillede Krav til Fakultetet om en regelmæssig Undervisning i Geografi, og at dette nødvendiggjorde Oprettelsen af en blivende Lærersplads i dette Fag, altsaa enten en ordinær Docentur eller et Lektorat eller et Professorat. Udvalget bemærkede herefter, at de fra Fakulteterne fremkomne Forslag til Lønningsforbedringer gik ulige vidt; en Tilfredsstillelse af nogle af disse Krav vilde sikkert medføre Fordringer om ligesaa vidtgaaende Indrømmelser for de andre Fakulteters Vedkommende og føre til et stort Antal Forslag om personlige Lønningsforbedringer. Udvalget havde ikke anset det for rigtigt at foreslaa til Optagelse paa Finanslovsforslaget en saadan Række af Lønningsfor-

bedringer for navngivne Universitetslærere, da denne Fremgangsmaade let kunde føre til nye Uregelmæssigheder, naar Bevillingsmyndighederne ikke fulgte Forslaget som Helhed, men foretog Udsondringer eller Tilføjelser. Udvalget foretrak derfor, at der paa Finanslovsforslaget optoges en almindelig Bestemmelse, væsentlig i Overensstemmelse med det Princip, som syntes at have været det ledende ved en Del af de senest foretagne Lønningsforbedringer, ved hvilke man var gaaet udenfor de hidtil gjældende Regler, idet man dels havde valgt Tidspunktet for Docentens Ansættelse ved Universitetet som Udgangspunkt ved Beregningen af Lønningsancienneteten, dels havde normeret Professorater i tidligere Lektoraters og Docenturers Sted. Vel var der ogsaa i den Henseende en Ulighed tilstede, idet man for Flertallet af Lærerne havde valgt den første faste Ansættelse som Lærer ved Universitetet, medens man dog for en enkelt Lærers Vedkommende var gaaet tilbage til den første Ansættelse som midlertidig Docent. Udvalget ansaa det imidlertid for formaalstjenligt at blive staaende ved det første Alternativ og vælge den første faste Ansættelse som Udgangspunkt for Lønningsberegningen samtidigt med, at Lektorater og normerede Docenturer hævedes til Professorater, og Udvalget indstillede derfor, at der paa Finanslovsforslaget for Aaret 1888—89 optoges følgende Bestemmelser: »Samtlige ordinære Universitetslærere lønnes, fra 1. April 1888 at regne, som Professorer med Anciennetet fra den første Ansættelse som fast Universitetslærer eller fast Lærer ved den polytekniske Lærestanstalt. De Lektorer og normerede Docenter, der som Følge heraf blive at lønne med Professorlønnen, kunne ansættes som Professorer.« Udvalget bemærkede, at ved et saadant Forslags Gjennemførelse vilde den største Del af de indtraadte Uligheder, der vare særlig fremtrædende for det lægevidenskabelige Fakultets Vedkommende, blive hævede, og Bestemmelsen kunde danne et passende Overgangsled til en eventuel ny Lønningslov. Efter en vedlagt Opgjørelse fra Kvæsturen vilde en saadan Bestemmelser Gjennemførelse bevirke en forøget Udgift af 6,150 Kr. for det følgende Finansaar. Vel var der enkelte Universitetslærere, hvis mindre heldige Lønningsvilkaar ikke vilde blive hævede ved denne Bestemmelse; men Udvalget havde ikke anset det for rigtigt at komplicere Sagen ved paa Finanslovsforslaget at optage særlige, paa individuelle Forhold begrundede Bestemmelser med Hensyn til disse, og havde troet at burde udsætte at gøre Forslag i den Retning til et følgende Finansaar, saafremt ikke en ny Lønningslov maatte blive gennemført forinden.

Med Hensyn til de af Professorerne Zeuthen og Wimmer rejste Spørgsmaal bemærkede Udvalget med Undtagelse af Kvæstor, som havde ønsket sig fritaget for at udtale sig, da deres Afgjørelse vilde være uden Betydning for selve Universitetets økonomiske Anliggender (vgl. Instrux for Kvæstor af 5. Januar 1838 § 9): Da den i Ministeriets Skrivelse af 30. April 1887 indeholdte Resolution udtrykkelig udtalte, at »der med Hensyn til Adgangen til at optere Friboliger eller Huslejeportioner samt til at indtræde i Konsistorium forbeholdes de ved Universitetet nu ansatte normerede Professorer den Plads i Aldersrækken, som de have« var derved de 5 nye Professorers Anciennetet i Forhold til de ældre nøje angivet, og der blev derfor kun Spørgsmaal om deres indbyrdes Anciennetet, forsaavidt som de vare udnævnte til Professorer paa samme Dag. Saavidt vidstes, savnedes en Bestemmelse i den Retning, og Udvalget skulde derfor foreslaa, at der udvirkedes en Bestemmelse om, at for Professorer med samme An-

sættelsesdag blev deres gjensidige Anciennet at regne fra Dagen for deres første Ansættelse ved Universitetet og, saafremt denne var den samme, da ved Lodtrækning. Med Hensyn til det af Professor Wimmer rejste Spørgsmaal, gjorde Udvalget opmærksom paa, at der ikke ved Budgettet for 1887—88 var tillagt ham nogen større Anciennet, men kun vedtaget den Bestemmelse», at hans Lønning beregnes fra 1 April 1887, som om han var bleven ansat som Professor fra 1. April 1876«; hans Anciennet i Fakultetet med Hensyn til Opnaaelse af Aldersplads i Konsistorium maatte derfor utvivlsomt regnes fra Dagen for hans Udnævnelse til Professor. Udvalget foreslog derfor: 1) at der paa Finanslovsforslaget for Aaret 1888—89, som Anmærkning til Texten under Universitetets Udgiftspost 1. a., optoges følgende Bestemmelse: »Samtlige ordinære Universitetslærere lønnes, fra 1. April 1888 at regne, som Professorer med Anciennet fra den første Ansættelse som fast Universitetslærer eller fast Lærer ved den polytekniske Lærestanstalt. De Lektorer og normerede Docenter, der som Følge heraf blive at lønne med Professorlønning, kunne ansættes som Professorer«; 2) at Konsistorium vilde foranledige, at et nyt Udkast til Lov om de Universitetet og Kommunitetet vedkommende Lønningsforhold snarest blev forelagt Rigsdagen, efter at Konsistorium havde haft Lejlighed til at udtale sig om samme, og 3) at der toges en Bestemmelse med Hensyn til den gjensidige Anciennet for Professorer med samme Ansættelsesdatum.

I Skrivelse af 4. Juli 1887, hvorved Udvalgets Betænkning indsendtes til Ministeriet, bemærkede Konsistorium, at det tiltraadte Udvalgets Indstilling om Forelæggelsen for Rigsdagen af et nyt Udkast til en Lov om de Universitetet og Kommunitetet vedkommende Lønningsforhold, efter at Konsistorium havde haft Lejlighed til at udtale sig om samme. Med Hensyn til den af Udvalget under Punkt 1. foreslaaede Bestemmelse bemærkede Konsistorium, at, som det vilde ses, havde Udvalget ikke indladt sig paa at gjøre personlige Indstillinger til Bedste for enkelte Universitetslærere, men søgt at formulere en Regel, der kunde ramme de Savn, som trængte til at afhjælpes, hvilken Regel da efter Udvalgets Formening ved at optages i Finansloven skulde udgjøre et vedvarende Stykke Lønningslov. Konsistorium havde dog været i Tvivl, om det gik an paa denne Maade at indføre Bestanddele af organiske Lønningslove, der til en vis Grad foregreb Lønningslovens Revision, paa Finansloven, og havde derfor foretrukket en Formulering af Indstillingen, hvorefter den kun vedkom de nu ansatte Universitetslærere, hvem Billigheden og Ligeligheden talte for at tilstaa tilsvarende Begunstigelser som de, der ved den gjældende Finanslov vare blevne andre Universitetslærere til Del. Udvalget havde i saa Henseende foreslaaet, at de ordinære (normerede) Universitetslærere alle skulle lønnes som Professorer og de normerede Lektorer og normerede Docenter derfor kunne ansættes som normerede Professorer. Konsistorium var fuldkommen enigt heri, da den nuværende Forskjel i de normerede Læreres Benævnelse, der var af saa væsentlig Betydning for deres Lønning og øvrige Retsstilling, i og for sig var fuldstændig unaturlig, da de alle havde at udføre en Gjerning af væsentlig samme Art, der i lige Grad maatte forudsættes at optage deres Tid og Kraft. Det kunde saaledes ikke indses, hvorfor f. Ex. Lærerne i det theologiske og juridiske Fakultet strax begyndte med Navn og Ret som Professorer, medens de to yngste i det lægevidenskabelige Fakultet i en ubestemt lang Tid kun nød den ringere Stilling som Lektorer. At

ogsaa den finanslovgivende Myndighed havde bifaldet dette, turde fremgaa af den Kjendsgjerning, at det kemiske Lektorat var blevet ophøjet til et Professorat. Naar Udvalget dernæst havde foreslaaet, at samtlige de paagjældende Lærere skulle lønnes saaledes, at deres Embedsalder som Professorer regnedes fra deres første Ansættelse som fast Universitetslærer eller som fast Lærer ved den polytekniske Læreanstalt, da havde et Flertal af Konsistorium fundet, at denne Indstilling var for snævert begrænset ved Tilføjelsen af Ordet »fast«, idet tværtimod Embedsalderen i Henseende til Lønninger med Rette burde regnes fra vedkommendes første Ansættelse som Universitetslærer (Professor eller Docent) eller Lærer (Professor eller Docent) ved den polytekniske Læreanstalt. Ligesom den finanslovgivende Myndighed havde anerkjendt Berettigelsen af denne Begunstigelse i Henseende til Professor R. Pedersen, saaledes havde den ogsaa god Grund i Forholdets Natur. Naar en Mand, der senere var bleven ordinær Universitetslærer, fra først af kun var bleven ansat som midlertidig Docent, da havde hans Gjerning i Regelen dog været den samme som en Professors, idet hans Ansættelse i anden Egenskab kun skyldtes andre særlige Hensyn. Saaledes kunde Grunden til hans Ansættelse som midlertidig Docent f. Ex. have været den, at der fandtes en normeret Lærer, som man dog af Pietetshensyn eller andre Aarsager ikke vilde give Afsked. Her maatte Docenter altsaa i Virkeligheden udføre en Professors Gjerning; de særlige Forhold ved hans første Ansættelse havde nu en Gang paaført ham det Tab, at han i en lang Aarrække havde faaet ringere Løn og Ret end andre; derpaa kunde der nu ikke raades Bod; men der savnedes Grund til, at denne Forringelse ogsaa kom ham til Skade ved Beregningen af hans Lønningsanciennet, hvor man turde gennemføre Retfærdighedshensynet. Forsaaavidt Grunden til den midlertidige Ansættelse dernæst maatte have været den, at de første Aar skulde være Prøveaar, der skulde vise Docentens Kvalifikation til at være ordinær Professor, da havde han jo ved at være bleven beskikket som saadan vist, at han havde bestaaet Prøven og udført en ordinær Lærers Gjerning i den Tid, han havde været midlertidig ansat, hvorfor den ogsaa burde komme ham til Gode ved Beregningen af hans Embedsalder som ordinær Professor. Konsistorium havde derfor i Henhold til de anførte Grunde besluttet principalt at indstille, at der paa Finanslovsforslaget for Finansaaret 1888—89 som Anmærkning til Texten under Universitetets Udgiftspost 1. a. optoges den Bestemmelse: »De nu ansatte ordinære Universitetslærere lønnes fra 1. April 1888 at regne som Professorer med Anciennet i Henseende til Lønninger fra deres første Ansættelse som Lærer ved Universitetet eller den polytekniske Læreanstalt. De Lektorer eller normerede Docenter, der som Følge heraf blive at lønne med Professorlønnen, kunne ansættes som Professorer.« Subsidiært skulde Konsistorium anbefale Udvalgets Indstilling.

Med Hensyn til det tredje i Udvalgets Bemærkning fremhævede Punkt forbeholdt Konsistorium sig at fremkomme med Indstilling, efter først at have indhentet det juridiske Fakultets Erklæring. I denne Erklæring, der af Konsistorium under 15. November 1887 blev indsendt til Ministeriet, bemærkede Fakultetet med Hensyn til det af Professor Wimmer rejste Spørgsmaal, at der ikke ved Budgettet for 1887—88 var givet ham nogen særlig Anciennet, men kun vedtaget den Bestemmelse, at hans »Lønning beregnes fra 1. April 1887, som om han var bleven ansat som Professor fra 1. April 1876«, saaledes at hans Anciennet

tet med Hensyn til Indtræden i Konsistorium i Følge Kundgjørelse 18. September 1850 § 3 a maatte beregnes efter hans Udnævnelse som Professor. Med Hensyn til Professor Zeuthens Forespørgsel angaaende den indbyrdes Aldersorden mellem de under 29. April s. A. udnævnte tre nye Professorer i det mathematisk-naturvidenskabelige Fakultet bemærkede det juridiske Fakultet, at deres indbyrdes Adgang til at optere Fribolig og Huslejeportion i Følge Lov 25. Marts 1871 § 3, jfr. Kundgjørelse 18. September 1850 § 4 b, vilde være at beregne efter deres første faste Ansættelse. Med Hensyn til Adgangen til Indtræden i Konsistorium vilde de tre Professorers indbyrdes Anciennitet efter almindelige Grundsætninger være at bestemme ved Lodtrækning, og Fakultetet foreslog derfor, da hin Fastsættelsesmaade formentlig ikke uden særlig Hjemmel kunde benyttes, at der søgtes udvirket en almindelig Bestemmelse om Adgangen til efter Aldersorden at indtræde i Konsistorium for Professorer med samme Udnævnelsesdag. Efter Konsistoriums Indstilling blev det derefter ved kgl. Resolution af 28. November 1871, kommunikeret Konsistorium ved Undervisningsministeriets Skrivelse af 29. s. M., bifaldet, »at Adgangen til efter Aldersorden at indtræde i Konsistorium for Professorer med samme Udnævnelsesdag regnes fra Dagen for deres første faste Ansættelse som Universitetslærere, og saafremt denne er den samme, bestemmes ved Lodtrækning.«

Om de paa Finanslovsforslaget for 1888—89 optagne Lønningsforbedringer for nogle Universitetslærere henvises til de senere udkommende Aarbøger.

2. Om Oprettelsen af fem nye Professorater ved Universitetet.

Under 30. Marts 1887 begjærede Undervisningsministeriet Konsistoriums Udtalelse om, hvorvidt Lektor S. M. Jørgensen og Docenterne Th. Sundby, Jul. Petersen, V. Thomsen og R. Pedersen, under Forudsætning af, at de i Henhold til Bevillinger paa Finansloven for 1887—88 udnævntes til Professorer ved Universitetet henholdsvis i Kemi, romanske Sprog, Mathematik, sammenlignende Sprogvidenskab og Plantefysiologi, ved denne Udnævnelse kunde stilles lige med de i Normalreglementet af 13. November 1844 og Lønningslov af 25. Marts 1871 nævnte normerede Professorer med Hensyn til de disse særlig forbeholdte Rettigheder og Emolumenter. Ministeriet tilføjede, at Lektoratet i Kemi og Docenturen i Fransk formentlig maatte betragtes som nedlagte og i Stedet derfor to nye Professorater oprettede, der da vel kunde betragtes som normerede.

Konsistorium udtalte i denne Anledning i Skrivelse af 21. April s. A., at en i en Finanslov indeholdt Bemyndigelse til at give en Person Ansættelse som Professor i et vist Fag ingenlunde med Nødvendighed medførte, at dette Fag tillige derved var at anse som normeret eller bestemt til vedvarende at beklædes af en til Foredraget deraf bestemt Professor; og ligesaa lidt vilde en Persons Udnævnelse til Professor i et Fag ud over det tidligere deri normerede Antal Professorer i og for sig medføre, at dette Professorat var at anse som normeret for Faget. I begge Tilfælde blev da vedkommende Professor ikke at anse som normeret, men som overtallig, og den Professor, der ansattes i Henhold til en slig Bemyndigelse, vilde derfor heller ikke i Henhold til den kunne anses som beskikket ikke blot til Professor, men til normeret Professor. Konsistorium maatte som Følge heraf i Almindelighed besvare det Spørgsmaal, om de i Hen-

hold til en Bevilling paa Finansloven ansatte Professorer kunde nyde de normerede Professorer forbeholdte Rettigheder og Emolumenter, derhen, at Adgangen til disse ikke var givet med selve den paagjældende Udnævnelse; men der maatte, for at dette kunde være Tilfældet, yderligere fordres, at det havde været Meningen med den paagjældende Bevilling, at selve det nye Fag eller det nye Professorat i det ældre Fag, hvori vedkommende Professor ansattes, for Fremtiden skulde være et normeret Fag eller et normeret Professorat. At dette var Meningen, kunde være udtrykkelig udtalt, og Sagen frembød da selvfølgelig ingen Tvivl. Men med Hensyn til de Anmærkninger paa Finanslovsforslaget for 1887—88, der vedrørte de ovennævnte Universitetslærere, og de paa tilsvarende Maade formulerede Anmærkninger paa Ministeriets Budget i Henhold til den foreløbige Bevillingslov af 1. April 1887, kunde det formentlig ikke siges, at det ved dem var udtalt paa utvetydig eller udtrykkelig Maade om noget af de paagjældende Professorater, at de vare at betragte som normerede. Spørgsmaalet blev da, om det med Hensyn til dem eller nogle af dem dog maatte siges efter samtlige foreliggende Omstændigheder at være antageligt, at et normeret Professorat var blevet oprettet ved Bevillingen paa lignende Maade, som f. Ex. i sin Tid Lektoratet i Kemi maatte anses for normeret allerede i Følge Tillægsbevillingsloven for 1865—66, jfr. Konsistoriums Skrivelse af 15. November 1875, se Univ. Aarb. f. 1880—81 S. 1109 ff. I denne Henseende kunde Konsistorium ikke andet end tillægge det en væsentlig Betydning, at det om alle de paagjældende Professorater gjaldt, at de vare optagne som normerede paa det Normeringsforslag, der fra Universitetet var indsendt til Ministeriet den 16. Februar 1880 samt paa de af Ministeriet i Rigsdagssamlingerne 1880—81, 1881—82, 1882—83 og 1883—84 forelagte Normeringsforslag. De fire af de paagjældende Professorater (romansk Sprog, sammenlignende Sprogvidenskab, Matematik og Kemi) svarede ganske til de paa det sidstnævnte Forslag normerede. Hvad Professoratet i Plantefysiologi angik, rummedes det indenfor det ved det nævnte Forslags § 4, sidste Stykke, normerede Professorat i saadanne Forgreninger af de naturhistoriske Videnskaber, som ikke maatte findes tilstrækkelig repræsenterede ved de specielt normerede Pladser, jfr. ogsaa Universitetets Forslag § 6, sidste Stykke, der viste, at man første Gang tænkte sig dette Professorat besat med en Lærer i Botanik, særlig Planteanatomi. Det forekom Konsistorium at have megen Rimelighed for sig, at de Bevillinger, der nu vare givne paa Omraader, hvor de tidligere foreliggende Forslag havde ønsket en varig Oprettelse af Professorater, ogsaa havde til Hensigt fuldt ud at fyldestgøre den Trang og de Ønsker, som havde faaet Udtryk i Universitetets Forslag, og for flere af dem (f. Ex. Matematik) endnu tidligere i meget indtrængende Forestillinger fra Universitetets Side, hvilke Ønsker endnu stedse fastholdtes, og at det vilde være en mærkelig og i Realiteten lidet forklarlig Halvhed, om Meningen kun var at fyldestgøre den varige Trang paa en forbigaaende Maade og saaledes paa ny ved eventuelle Afgange lade hele Spørgsmaalet aabent. Den hele historiske Sammenhæng talte derfor efter Konsistoriums Mening i høj Grad for Sandsynligheden af, at det havde været Meningen, at samtlige de paagjældende Professorater skulde betragtes som normerede, dog for Plantefysiologiens Vedkommende paa den Maade, at det ved eventuel Afgang ogsaa kunde besættes med en Lærer i andre Forgreninger af de naturhistoriske Videnskaber. Hvad angik Professoraterne i Kemi og romanske

Sprog vilde det være en særlig og afgjørende Grund til at antage dem for normerede ved de paagjældende Bevillinger, naar det forudsattes, at det bestaaende Lektorat i Kemi og Docenturen i Fransk, som Ministeriet udtalte, maatte betragtes som nedlagte. Thi til den varige Nedlæggelse maatte fornuftigvis den varige Oprettelse af Professorater, der skulde træde i Stedet, svare. Men at Nedlæggelsen skulde være varig, og ikke blot en Suspension, var ikke sagt udtrykkelig eller utvetydig. Det kunde kun siges at have Rimelighed for sig, naar hensaaes til de omtalte Normeringsforslag, der havde forudsat, at de tidligere normerede Pladser varigt skulde erstattes ved Professorater, saa at en Ordning, der ved eventuelle Afgange lod Lektoratet i Kemi og Docenturen i Fransk vaagne op igjen og lode Indehaverne gaa tilbage i den dertil svarende ringere Stilling, vilde være en lignende halv Indrømmelse, som ovenfor var fremhævet med Hensyn til samtlige Bevillinger. De historiske Grunde, Konsistorium i det Foregaaende havde fremhævet for at anse samtlige de paagjældende Professorater for normerede, maatte imidlertid erkjendes ikke at være i Stand til at hæve enhver Tvivl om Resultatet lige overfor den personlige Maade, hvorpaa Anmærkningen var formuleret, og hvorved f. Ex. afvegtes fra, hvad der om Lektoratet i Kemi fandtes paa Tillægsbevillingen for 1865—66. Paa afgjørende Maade kunde denne Tvivl, om overhovedet noget af Professoraterne eller enkelte af dem eller alle være at anse som normerede, kun hæves, ved at se hen til, hvad der havde været Forudsætningen fra Ministeriets Side ved den oprindelige Formulering, hvad der videre havde været forudsat under Forhandlingerne, samt hvorledes Ministeriet opfattede, hvad der herom fandtes paa det i Henhold til den foreløbige Lov af 1. April 1887 affattede Budget. Men om samtlige disse Punkter kunde Konsistorium kun henholde sig til Ministeriets egen Opfattelse. Gik denne ud paa, at Professoraterne i Kemi og romanske Sprog vare traadte varigt i Stedet for Lektoratet i Kemi og Docenturen i Fransk, men at ogsaa kun med Hensyn til disse to Professorater de gjældende Normeringslove vare blevne udfyldte ved de nye Bevillinger, maatte hine to Professoraters Indehavere ubestrideligt anses som normerede Professorer i de paagjældende Fag og nyde de saadanne Professorer tillagte Rettigheder og Emolumenter, medens en tilsvarende Adgang da ikke vilde kunne tillægges de andre ovennævnte Universitetslærere. Deraf vilde da følge: 1) at disse ikke kunde betegnes som Professores ordinarii, da Titelen som ordinarii, bortset fra særlig Udnævnelse til at bære denne Titel, i Følge Kundgjørelse 18. September 1850 § 4 a. kun tilkom de i normeret Plads ansatte Professorer; 2) at de ikke havde Adgang til at optære de Friboliger og Huslejeportioner, der i Følge samme Kundgjørelses § 4 b vare forbeholdte de i normerede Pladser ansatte Professorer; 3) at de ikke kunde vælges til Medlemmer af Konsistorium, da Adgangen dertil i Følge Kundgjørelsens § 3 b ligeledes var forbeholdt de normerede Professorer, og ikke heller til Dekaner i Fakulteterne, ligesom de endelig heller ikke vilde have Rang i 3die Klasse som de normerede Professorer. Derimod vare de i Følge Kundgjørelsens § 2 a, jfr. § 5, Medlemmer af den akademiske Lærerforsamling og kunde i Følge § 4 d udnævnes til Eforer for Legater, Kirkeværger m. v. Konsistorium udtalte derhos Ønsket om, at Spørgsmaalet om, hvilke af de paagjældende Professorer der maatte være at anse som normerede, maatte erholde en Fremtiden sikrende Afgjørelse derved, at der ved Affattelsen af Universitetets Budget til Finanslovsforslaget for 1888—89 meddeltes

Universitetets Kvæstor fornøden Ordre til at opføre som normerede saa mange Professorlønninger, som den eventuelle Forøgelse af det tidligere Antal ifølge de omspurgte Bevillinger førte til. I Forbindelse hermed androg Konsistorium om, at der, hvis de paagjældende Professorer vare eller maatte blive erklærede for normerede, for ikke at krænke alt erhvervede Rettigheder, i deres Bestallinger maatte blive indført en Bestemmelse om, at der med Hensyn til Adgangen til at optere Friboliger eller Huslejeportioner samt til at indtræde i Konsistorium forbeholdtes de nu ansatte normerede Professorer den Plads i Aldersrækken, som de vilde have, bortset fra Ansættelse i de ved denne Finanslov normerede nye Professorater. Et saadant Forbehold var optaget i det af Universitetet i sin Tid udarbejdede Forslag til Lov om Normering af Universitetets Lærerkrafter, jfr. Rigsdagstidende f. 1882—83 Tillæg A. Sp. 1203; og forsaavidt som den heromhandlede Finanslov ved at normere nye Professorater kunde anses som en Lov af tilsvarende Beskaffenhed, krævede Retfærdigheden, at en tilsvarende Bestemmelse blev truffen i Henseende til de i Henhold til den normerede Professorer. Det Tab, som disse maatte lide ved en saadan Bestemmelse, vilde der jo eventuelt kunde raades Bod paa derved, at Ministeriet søgte extraordinære Huslejeportioner bevilgede til Bedste for dem. Endelig henlede Konsistorium Opmærksomheden paa et Punkt, der, hvis det nys omtalte Forbehold toges, kun fik Betydning for det indbyrdes Forhold mellem de Professorer, der i Henseende til den omspurgte Finansbevilling ansattes som normerede. Ifølge Kundgjørelse 18. September 1850 § 4 b stod Adgangen til at optere Friboliger og Huslejeportioner aaben for alle i normerede Pladser ansatte Professorer efter deres Anciennetet, beregnet fra den første faste Ansættelse ved Universitetet, jfr. Lønningslov 25. Marts 1871 § 3, 5te Stykke, som forbeholdt Friboliger og Huslejeportioner for de ældste af de normerede Professorer efter deres Embedsalder ved Universitetet, og denne Regel stod efter Konsistoriums Formening uberørt af Bestemmelser paa Finansloven, der gik ud paa, at en normeret Professors Lønning skulde beregnes, som om han var bleven ansat fra et vist, før hans faste Ansættelse liggende Tidspunkt. Ligesom nemlig Lønningslov 25. Marts 1871 § 3, 5te Stykke omhandlede Friboliger og Huslejeportioner som et særskilt Emolument ved Siden af Lønningen, saaledes vilde ogsaa under en modsat Forudsætning Tillæget af større Embedsalder end den virkelige kunne blive en Uret mod tidligere ansatte Universitetslærere, idet de da ved Bevillingsmyndighedens vilkaarlige Fastsættelse vilde miste en alt erhvervet Fortrinsret til Nydelsen af de omspurgte Goder. Bevillingsmyndigheden vilde da ikke blot give af Statskassen, men ogsaa tage fra ældre Embedsfæller, hvilket ingen Bevillingsmyndighed kunde forudsættes at ville gjøre. Selv om Bevillingen ikke udtrykkeligt kun maatte lyde paa Lønning, men f. Ex. i Almindelighed paa, at den paagjældende Anciennetet skulde regnes fra et vist tidligere Tidspunkt, maatte den dog i Henhold til de anførte Grunde og i Betragtning af dens Plads paa Finansloven, der kun tilsigtede at bestemme Vedkommendes Ret overfor Statskassen, men ikke omregulere Forholdet til hans Embedsfæller, forstaas paa samme Maade.

Under 29. April 1887 bleve derefter følgende Docenter allernaadigst udnævnte til Professorer i normeret Plads ved Universitetet, nemlig: Dr. phil. Thor Sundby til Professor i romanske Sprog, Dr. phil. Julius Petersen til Professor i Mathematik, Dr. phil. Vilhelm Ludvig Peter Thomsen til

Professor i sammenlignende Sprogvidenskab, Dr. phil. Sophus Mads Jørgensen til Professor i Kemi og cand. med. & chir. Rasmus Pedersen til Professor i Plantefysiologi, fra 1ste April s. A. at regne, saaledes at deres Lønninger beregnedes som om de vare ansatte henholdsvis fra 1. April 1878, fra 18. September 1871, fra 1. Juni 1876, fra 1. April 1871 og fra 1. Juni 1879 at regne, og saaledes, at der med Hensyn til Adgangen til at optere Friboliger eller Huslejeportioner samt til at indtræde i Konsistorium forbeholdtes de ved Universitetet da ansatte normerede Professorer den Plads i Aldersordenen, som de havde.

Ved i Skrivelse af 30. s. M. at meddele Konsistorium Underretning herom bemærkede Undervisningsministeriet, at det havde troet at burde indstille samtlige 5 Docenter til Professorer i normeret Plads, idet det for Professor Jul. Petersens Vedkommende havde fundet tilstrækkelig Hjemmel dertil i, at allerede Forslaget til Finansbevillingen var motiveret ved »Nødvendigheden af at Matematikken havde to Repræsentanter ved Universitetet«, for Professorerne V. Thomsen og R. Pedersens Vedkommende deri, at Folkethingets Finansudvalg i den foreløbige Betænkning over Finanslovsforslaget, hvori Ansættelserne anbefalede, havde begrundet dette i, »at de repræsentere hver især et nyt videnskabeligt Fag ved Universitetet«, altsaa i et Hensyn til Faget, ikke til Personerne. Med Hensyn endelig til Professorerne Jørgensen og Sundby kunde Ministeriet henholde sig til hvad det havde udtalt i Skrivelse af 29. Marts s. A.

3. Nye Professorater og Lærerpladser under det filosofiske Fakultet.

Efter at Konsistorium havde anbefalet et af extraordinær Docent, Dr. phil. V. Thomsen indgivet Andragende om, at der maatte blive tilstaaet ham en saadan Lønning, at han maatte se sig i Stand til at opgive de forskjellige Bierhverv, som han endnu bestandig saa sig nødsaget til at paatage sig, blev der paa Finanslovsforslaget for 1887—88 under Udgiftspost 7 a foreslaaet, at hans Lønning forhøjedes med 800 Kr. til 4,000 Kr. og saaledes, at der gaves ham Adgang til Pension af denne Lønnings fulde Beløb. Konsistorium anbefalede særlig Docent Thomsens Andragende under Henviisning til hans ualmindelige Begavelse som Videnskabsmand, hans Dygtighed og Samvittighedsfuldhed som Universitetslærer og hans lange Tjenestetid ved Universitetet, saaledes at hans Anciennitet var den femte ældste af det filosofiske Fakultets Medlemmer. Det bemærkedes derhos, at det vilde være i høj Grad af Interesse for Universitetet, om Docent Thomsen kunde frigjøre sig for trykkende Bibestillinger, som svækkede hans iforvejen ikke stærke Kræfter, navnlig ogsaa efter at sammenlignende Sprogvidenskab var bleven indført som en Fordring ved de sproglige Afdelinger af de i 1883 oprettede Skoleembedsexamina, og fra Videnskabens Standpunkt kunde der ikke noksom fremhæves det Beklagelige i, at Docent Thomsen ved sin hidtil ugunstige Stilling var forhindret i at udfolde den videnskabelige Produktion, som hans Begavelse og Tilbøjelighed ellers vilde føre ham ind paa. I Betænkningen over Finanslovsforslaget for 1887—88, jfr. Rigsdagstidende f. 1886—87 Tillæg B. Sp. 531—34, anbefalede Folkethingets Finansudvalg imidlertid, at der gaves Docent Thomsen Ansættelse som Professor i den sammenlignende Sprogvidenskab, da han repræsenterede et nyt Fag ved Universitetet. Af Ministeriet blev dernæst

stillet Forslag om Docent Thomsens Ansættelse fra 1. April 1887, saaledes at hans Lønning beregnedes, som om han var bleven ansat som Professor fra 1. Juni 1876 at regne. Forslaget bifaldtes af begge Rigsdagens Thing og Docent V. Thomsen blev derpaa under 29. April 1887 udnævnt til Professor i sammenlignende Sprogvidenskab fra 1. April s. A. at regne, se foran S. 17.

— Ved 3die Behandling af Finanslovsforslaget for 1887—88, jfr. Rigsdagstidende f. 1886—87 Till. B. Sp. 1533—34, stillede Ministeriet, i Anledning af et fra Docent Dr. phil. Sundby indgivet Andragende, Forslag om, at han maatte blive udnævnt til Professor i romanske Sprog. Ministeriet erindrede om, at der paa det i sin Tid forelagte Lønningslovsforslag var foreslaaet normeret under det filosofiske Fakultet et Professorat i romansk Filologi, da det fra alle Sider var anerkjendt, at Studiet af Fransk for at være virkelig videnskabeligt forudsatte Kjendskab til andre romanske Sprog. Endvidere bemærkedes det, at Docent Sundby holdt private Forelæsninger over Italiensk, til hvilke Forelæsninger der blev betalt for Adgangen, men at det vilde findes meget heldigt, om ikke blot Studenterne, men ogsaa de Mange af begge Kjøen uden for de Studerendes Kreds, der dyrkede det romanske Sprog, kunde opnaa fri Adgang til disse Forelæsninger. Med Bemærkning om, at Docent Sundby under 15. Januar 1880 var bleven ansat som normeret Docent og ved Finansloven for 1885—86 havde erholdt Anciennet fra 1. April 1873, saaledes at hans Lønning nu var 3,600 Kr., medens hans Lønning som Professor med Anciennet fra 1. April 1878 vilde fra 1. April 1887 blive 3,800 Kr., stillede Ministeriet derfor Forslag om, at Docent Sundby fra 1. April 1887 at regne ansattes som Professor i romanske Sprog, med Lønningsanciennet fra 1. April 1878. Da Forslaget vedtoges af begge Rigsdagens Thing, blev Docent Sundby under 29. April 1887 udnævnt til Professor i romanske Sprog fra 1. April s. A. at regne, se foran S. 17.

— I et fra Undervisningsministeriet ved Skrivelse af 10. Juni 1886 Konsistorium tilstillet Andragende anholdt Docent Brynjulffson om, at den af ham beklædte Post som Docent i islandsk Historie og Literatur maatte blive udvidet til et Professorat i samme Fag med den for Professorer normerede Lønning, samt om, at hans Lønning som Docent under enhver Omstændighed maatte blive forhøjet fra 2500 Kr. til 3200 Kr. og, at han maatte blive optaget som Medlem af det filosofiske Fakultet. Konsistorium indsendte under 1. Oktober s. A. en i denne Anledning fra Fakultetet indhentet Erklæring af 27. September s. A., hvori dette bemærkede Følgende: Stipendiat Brynjulffson blev ved kgl. Resolution af 24. April 1874 ansat som extraordinær Docent i islandsk Historie og Sprog, idet det samtidig blev ham tilkjendegivet, at hans Stilling medførte Forpligtelse for ham til at holde Forelæsninger af og til ogsaa paa Island, men at de med Rejserne i saadant Øjemed forbundne Udgifter vilde være Universitetet uvedkommende. Saavel af de Forhandlinger, som gik forud for denne Posts Oprettelse, jfr. Aarb. f. 1873—75 S. 156, som ogsaa af selve Indholdet af det Docent Brynjulffson saaledes overdragne Hverv fremgik det, at hans Stilling var af en egen Art og helt forskjellig fra andre baade ordinære og extraordinære Docenters, hvorfor hans Lønning ogsaa blev afholdt paa anden Maade end disses, og det havde sikkert ikke ved hans Ansættelse været tænkt, at en saadan Plads vedvarende skulde findes ved Universitetet. Docent Brynjulffson havde tidligere i Anledning af Revisionen af Universitetets Lønningslov bragt i Forslag, at der

ved Universitetet maatte normeres en særlig Lærerpost i islandsk Historie og Literatur. Det Udvalg, som Universitetet havde nedsat i Anledning af Lønnings-sagen, udtalte da i sin Betænkning, at det maatte fraraade dette Forslag. Uden at miskjende den Betydning, som tilkom Studiet af Islands Historie og Literatur, ansaa man den dog ikke for saa stor, at det kunde forsvares at indrette et ordinært Professorat deri, da det altid turde forventes, at i det Mindste den ene af de tvende Professorer i nordisk Filologi vilde være saa fortrolig dermed, at han kunde holde Forelæsninger derover, jfr. Aarb. f. 1881—82 S. 113. Disse Udtalelser kunde Fakultetet endnu ganske slutte sig til, og det skulde tilføje, at det ogsaa maatte anse det for uheldigt, om et Professorat, som omfattede Islands Historie og Literatur, ikke tillige medtog det islandske Sprog. Forsaavidt Docent Brynjulffson i sit Andragende syntes at gaa ud fra, at et Professorat nylig var blevet ledigt eller vilde blive det, beroede det paa en Misforstaaelse, idet der under det filosofiske Fakultet for Tiden jo kun fandtes et Professorat i de nordiske Sprog, hvilket beklædtes af Professor Wimmer. Iøvrigt skulde Fakultetet med Hensyn til dette Punkt yderligere udtale, at selv om Universitetet maatte erholde et andet Professorat i nordisk Filologi, saaledes som det var paa-tænkt ved Ministeriets Forslag til Lønningslov for Universitetet, vilde Fakultetet ingenlunde kunne anbefale Docent Brynjulffson til at beklæde dette Embede. Det nævnte Fag havde vigtige Sider, som ikke vidstes at have været Gjenstand for hans Studier, saaledes f. Ex. nordisk Sproghistorie i Almindelighed og de andre nordiske Folks Sprog og Literatur. Dertil kom, at Docent Brynjulffson efter Fakultetets bestemte Overbevisning ikke egnede sig til at deltage i egentlig Undervisningsarbejde hverken som Lærer for saadanne Studerende, der forberedte sig til en bestemt Examen, eller som den, der skulde prøve disses Kundskaber ved Examen. Af de anførte Grunde, og da Docent Brynjulffsons Virksomhed i det Hele laa saa fjærnt fra den Gjærning, som ellers faldt ind under det filosofiske Fakultet, maatte dette indtrængende fraraade, at han blev optaget som Medlem af Fakultetet. Angaaende Lønnings Forhøjelse udtalte Fakultetet endelig, at ihvorvel det i Almindelighed maatte anse det for billigt, at en Docent, der havde virket i saa lang Tid, fik en højere Lønning, maatte det dog paa den anden Side have Betænknelighed ved at anbefale Forhøjelsen for Docent Brynjulffson, saa længe andre Docenter, der baade ved deres videnskabelige Skrifter og som Lærere for de Studerende havde udfoldet en langt mere fortjenstfuld Virksomhed, endnu fik et højst utilstrækkeligt Vederlag for deres Arbejde. Konsistorium sluttede sig i Skrivelse af 1. Oktober s. A. til Fakultetets Udtalelse, hvorpaa Undervisningsministeriet under 13. s. M. meddelte Docent Brynjulffson, at det hverken saa sig i Stand til eller fandt Anledning til at søge oprettet et ordinært Professorat i Islands Historie og Literatur samt heller ikke fandt Føje til at udvirke Tilladelse til hans Optagelse i Fakultetet.

— Ved Skrivelse af 28. Maj 1887 meddelte Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet Konsistorium, at det var Ministeriets Ønske at overdrage Dr. phil. F. Jónsson at holde Forelæsninger over nordisk Filologi mod et aarligt Honorar af 2000 Kr., som vilde være at afholde af Universitetets Udgiftskonto til videnskabelige Formaalets Fremme og udbad sig herom Konsistoriums Ytringer. Efter at der fra Konsistorium desangaaende var rettet Forespørgsel til det filosofiske Fakultet, bemærkede dette under 4. Juni s. A., at det under de Forhand-

linger, der i sin Tid førtes angaaende Revisionen af Universitetets Lønningslov og Normeringen af dets Lærerkræfter, fra alle Sider blev betragtet som en Selvfølge, at den nordiske Filologi normeredes med to Professorater, hvad ogsaa Ministeriet gjorde sig til Talsmand for paa det Lovforslag, der forelagdes i Rigsdagssamlingen 1880—81. Da ved Professor Gislasons Afgang Docent Wimmer havde overtaget det ordinære Professorat i de nordiske Sprog, havde Fakultetet derfor været betænkt paa at søge en Efterfølger for Docent Wimmer, der kunde overtage den af ham beklædte Docentur i nordisk Filologi. Forholdene havde naturligt medført, at man særlig ønskede en Islænder ansat, og blandt disse havde man atter Valget mellem to yngre Videnskabsmænd, Adjunkt Dr. phil. B. Olsen Reykjavik og Dr. phil. F. Jónsson i Kjøbenhavn. Den første bestemte sig imidlertid til ikke at søge Pladsen. Man maatte under disse Omstændigheder anse det for en Vinding, at den eneste Islænder, der for Øjeblikket kunde være Tale om som Docent i nordisk Filologi, knyttedes til Universitetet, saameget mere som Dr. Jónsson i Løbet af de sidste Aar baade ved sin litterære Virksomhed og gennem de Forelæsninger, han som Privatdocent havde holdt over gammel-islandske litterære Mindesmærker, havde vist ualmindelig Flid og Energi og sjælden Fortrolighed med denne specielle Side af Faget.

For dog ikke at foregribe en eventuel endelig Besættelse af det forventede Professorat i nordisk Filologi maatte man foreslaa, at hans Ansættelse foreløbig indskrænkedes til 3 Aar. Overensstemmende hermed gjorde Konsistorium under 13. Juni s. A. Indstilling til Ministeriet, hvorefter det efter Ministeriets derom nedlagte Forestilling ved kgl. Resol. af 14. Juli s. A. bifaldtes, at det overdroges Dr. phil. F. Jónsson for et Tidsrum af 3 Aar at holde Forelæsninger ved Universitetet over nordisk Filologi mod et aarligt Honorar af 2000 Kr. fra 1. September s. A. at regne.

4. Om Oprettelsen af nye Professorater og Lærerpladser under det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet.

Ved Professor, Dr. phil. Steens Død blev Professor extraordinarius Dr. phil. Hieronymus Georg Zeuthen den 29. September 1886 udnævnt til Professor ordinarius i Mathematik fra 1ste Oktober s. A. at regne. Ved under s. D. at meddele Underretning herom, anmodede Ministeriet Konsistorium om at afgive Erklæring om, hvorvidt der maatte være Anledning til atter at ansætte en ekstraordinær Docent i Mathematik. Fra det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet modtog Konsistorium i denne Anledning en af Professor Zeuthen afgiven Betænkning. Der fremhævedes heri, at der paa det i 1879 indsendte Lønningslovforslag var foreslaaet normeret 2 Professorater i Mathematik og derved tilkjendegivet, at Trangen til saadanne to Professorater var uafhængig af øjeblikkelige eller personlige Forhold; heri laa ogsaa, at man ikke godt i den Tid, som muligvis vilde hengaa, inden det omtalte Forslag blev til Lov, kunde nøjes med Mindre end det, hvis Nødvendighed Lovgivningsmagten allerede havde anerkjendt gennem Bevillinger, som gik 16 Aar tilbage i Tiden. Der mindedes derhos om de saglige Grunde, som havde fremkaldt disse Bevillinger, dels tjent til Støtte for det nys anførte Forslag og andre, som vare gaaede i samme Retning. I størst Sammenhæng fremtraadte disse Grunde i den Udtalelse af Professor Steen,

som i 1870 udvirkede Dr. Zeuthens Ansættelse ved Universitetet, og som var gjengivet i Univ. Aarb. f. 1864—71, II. B. S. 53—55. Det gjordes deri gjældende, at det allerede i Universitetets Fundats af 1788 var forudsat, at Matematikens Udvikling kunde gjøre det højst ønskeligt eller maaske nødvendigt en Gang at forøge Universitetets Lærerkrafter deri; at en saadan Trang virkelig var indtraadt dels ved det store Opsving, Studiet af Mathematiken her i Landet havde taget i de sidste 40 Aar, dels ved Matematikens egen overordentlige Udvikling, paa Grund af hvilken ikke mange Matematikere samtidig kunde gjøre Fyldest i dens forskjellige Hovedretninger; at der af den sidste Grund ikke var mange Universiteter i Evropa, som ikke havde flere matematiske Professorater, og at Københavns Universitet som vort eneste ikke maatte stille sig ved Siden af disse sidste. Til denne Begrundelse turde endnu føjes, at Udviklingen af det matematiske Studium herhjemme og af selve Mathematiken var skreden rask frem ogsaa i de nu forløbne 16 Aar, og at i Udlandet Lærestolenes Antal var yderligere forøget. Dernæst var der i Fakultetets og Konsistoriums Udtalelse til Støtte for et af andre Lønningslove uafhængigt Forslag om Dr. Zeuthens Ansættelse som ordinær Professor i 1875, jfr. Aarb. f. 1880—81 S. 1111—1112, gjort gjældende, at der næppe var Rimelighed for, at den matematiske Videnskab nogensinde vilde kunne nøjes med en eneste Repræsentant ved vort Universitet, hvis den skulde dyrkes paa tidssvarende Maade, og der mindedes om, at den ved Aarhundredets Begyndelse havde 2. Et af de allervigtigste Argumenter for Nødvendigheden af to Matematiklærere ved Universitetet var dog først kommet frem i Begrundelsen af et nyt Forslag, som Professor Steen indbragte i 1880 og som varmt støttedes af Fakultetet og Konsistorium, jfr. Aarb. f. 1880—81, S. 1112—1113. Deri fremhævedes nemlig, at den for Tiden eneste normerede Professor var meget langt fra udelukkende at tilhøre Universitetet, idet det paahvilede ham at læse 6 Timer om Ugen paa polyteknisk Lærestalt. Dette Argument, som Professor Steens sjældne Arbejdsdygtighed, der tillod ham endnu at læse 4—5 Timer ugentlig, tidligere syntes at have bragt ham til at glemme, gav de tidligere Argumenter forøget Vægt. Vel blev Forelæsningerne paa den polytekniske Lærestalt fulgte ogsaa af Universitetets Matematikstuderende, og Professor Zeuthen var selv vel tilfreds med siden September 1885 paa den polytekniske Lærestalt at foredrage den højere Matematiks Grundlag for en større Tilhørerkreds; men ved de mange Forelæsningstimer, i hvilke han dog var bunden til en stærk Begrænsning af Æmner, samt derved, at Lærestaltens betydelige Examensarbejde føjedes til Universitetets, toges den Tid, som, hvis der ikke blev ansat endnu en Lærer i Matematik ved Universitetet, skulde bruges til at forberede og holde andre Forelæsninger, særlig for Viderekomne. Af saadanne kunde han, medens Lærestaltens Kursus endnu var ham nyt, kun overkomme en paa 2 ugentlige Timer, som tilmed maatte omhandle Æmner, han tidligere havde foredraget; at foredrage Taltheori, elliptiske Funktioner, almindelig Funktionslære og andre Æmner, som ikke burde savnes ved et Universitet, som blot gjorde nogen Fordring paa at være tidssvarende, vilde for lang Tid være ham umuligt, og han vilde ikke godt kunne overkomme Arbejdet med indtrædende Magisterkonferenser eller Doktordisputatser om Æmner, med hvilke han ikke forud var fortrolig. Det vilde herefter være forstaaeligt, at han, ligesaa lidt som Professor Steen mente det i 1871, mente at kunne udfylde Pladsen som

eneste Lærer i Mathematik ved Universitetet paa en virkelig fyldestgjørende Maade. Under Bestræbelsen for dog at udføre de enkelte Hverv saa godt som muligt, vilde han fremdeles ikke blot savne Tid til videnskabelig Produktion, men endog til de videnskabelige Sysler, som udkrævedes til vedblivende at holde sig frisk som Lærer. Foruden disse Grunde traadte tillige følgende. Der fandtes for Tiden, foruden Dr. Jul. Petersen, der var Docent ved den polytekniske Lærestanstalt, 5 Mænd, som havde taget Doktorgraden i Mathematik ved Universitetet, og hvis videnskabelige Arbejder, af hvilke nogle havde vundet megen og fortjent Anerkjendelse ogsaa udenfor vort Land, og hvis prøvede Lærerdydighed vilde gjøre dem fuldkommen værdige og skikkede til at overtage et matematisk Professorat, naar et saadant var ledigt. Et Par af dem vilde endog kunne bidrage væsentlig til at hævde vort Universitets Anseelse. Det vilde være af ikke ringe Betydning allerede nu at knytte en af disse Mænd til akademisk Lærervirksomhed, medens han endnu var i en Alder, som var vel egnet til at begynde en saadan. Derved opnaaede man ogsaa at kunne gjøre et Valg idetmindste mellem de fire; thi en af de betydeligste var allerede bunden til mere lønnende Privatvirksomhed. Der gaves imidlertid en Vej, ad hvilken man kunde faa Mathematiken endnu bedre repræsenteret ved Universitetet, og hvorved man dog turde haabe at faa en af de nys nævnte Mænd ansat i en tilsvarende Virksomhed. Dr. Jul. Petersen, hvis store Fortjeneste af Videnskaben og af matematisk Undervisning var vel bekjendt overalt, hvor Mathematiken dyrkedes, vilde sikkert være villig til at modtage Ansættelse ved Universitetet, naar det kunde ske (om end maaske kun under Navn af extraordinær Professor, saa dog) paa samme Lønningsvilkaar, som om han fra Lærestanstalten var traadt ind i et ordinært Professorat. Hans Plads ved Lærestanstalten vilde derved blive ledig for andre Ansøgere. Professor Zeuthen foreslog derfor Fakultetet principalt at holde paa, at der paany blev ansat en (extraordinær) Professor, og hvis dette skulde være umuligt, da at fastholde den absolute Nødvendighed af Ansættelsen af en extraordinær Docent i Mathematik ved Universitetet; i sidste Tilfælde maatte Fakultetet ønske at blive hørt angaaende Valget af Personer.

Fakultetet sluttede sig i sin Erklæring af 16. Oktober enstemmig til Professor Zeuthens Forslag, hvilket ligeledes blev anbefalet af Konsistorium i dets Indstilling af 28. s. M. til Ministeriet, idet der særlig henvistes til den store Betydning, det vilde have at faa Dr. Petersen knyttet til Universitetet. Kirke og Undervisningsministeriet meddelte derefter under 6. November s. A. Konsistorium, at det agtede ved Ændringsforslag til Finansloven for 1887—88 at søge bevilget et Beløb af 3200 Kr. til en extraordinær Docent i Mathematik med Pensionsret, idet Ministeriet dog forinden ikke skulde undlade at give Konsistorium Lejlighed til at ytre sig om Sagen. Det matematiske Fakultet udtalte i sin i denne Anledning afgivne Erklæring af 21. s. M., at det vilde have sat særdeles Pris paa, at Ministeriet var gaaet ind paa det principale Forslag om Ansættelsen af en extraordinær Professor, men paa den anden Side maatte paaskjønne, at der blev gjort Skridt til Ansættelsen af en extraordinær Docent; om Besættelsen af denne eventuelle Docentpost fandt Fakultetet sig kun foranlediget til at udtale, at det, da der let vilde kunne findes en fuldstændig kvalificeret yngre Matematiker, ikke vilde være nødvendigt, at der eventuelt afholdtes en Konkurrence. Konsi-

itorium sluttede sig i sin Erklæring af 26. s. M. til Fakultetet, men kunde dog ikke undlade at beklage, at der ved Oprettelsen af en Docentplads i Stedet for en Professorplads næppe senere vilde tilbyde sig Lejlighed til at knytte Dr. Jul. Petersen til Universitetet, da man, selv om det ved Revisionen af Lønningsloven lykkedes at opnaa endnu en Professorplads i Mathematik, i saa Tilfælde formentlig vilde have Betænkelighed ved at forbigaa en ved Universitetet ansat Docent. Ministeriet stillede derefter, jfr. Rigsdagstidende for 1886—87, Tillæg B. Sp. 531—34, ved anden Behandling af Finansloven for 1887—88 Ændringsforslag om Ansættelsen af Dr. phil. Jul. Petersen som Professor i Mathematik fra 1. April 1887, saaledes at hans Lønning beregnedes, som om han var bleven ansat som Professor fra den 18. September 1871 at regne, paa hvilken sidste Dag han var bleven ansat ved den polytekniske Lærestanstalt.

Forslaget blev tiltraadt af Folketingets Finansudvalg, hvorefter Dr. Jul. Petersen under 29. April 1887 blev udnævnt til Professor i normeret Plads i Mathematik fra 1. April s. A. at regne, se foran S. 16—17.

— I Henhold til Folketingets Finansudvalgs Udtalelse i Betænkningen til Finanslovsforslaget for 1887—88, jfr. Rigsdagstidende f. 1886—87 Tillæg B. Sp. 531—34, blev ved 2den Behandling stillet Forslag om, at der gaves extraordinær Docent i Plantefysiologi R. Pedersen Ansættelse som Professor i det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet, da han her repræsenterede et nyt videnskabeligt Fag ved Universitetet. Hans Lønning blev derhos foreslaaet regnet, som om han var bleven ansat som Professor fra 1. Juni 1879 at regne, paa hvilken Dag han var bleven ansat som midlertidig Docent. Efterat Forslaget var vedtaget af begge Rigsdagens Ting, foreslog Konsistorium i Skrivelse af 30. Marts 1887 til Kirkeministeriet, at der i det eventuelle Beskikkelsesbrev til den nye Lærerplads optoges en Angivelse af de Forretninger, som Professoren i Embeds Medfør vilde have at udføre, se nedenfor. Docent Pedersen blev derefter under 29. April 1887 udnævnt til Professor i Plantefysiologi, fra 1. April 1882 at regne, se foran S. 17, idet der tillige i Beskikkelsesbrevet i Henhold til Konsistoriums Indstilling blev tilføjet, at han som Professor vilde have uden særligt Vederlag: 1) at holde Forelæsninger over Plantefysiologi efter de for normerede Universitetsprofessorer gjældende Bestemmelser; 2) at deltage som Examinator eller Censor ved Universitetets Examinator, Magisterkonferenser o. s. v. og 3) at holde plantefysiologiske Øvelser for Studerende i det nødvendige Antal Timer, naar det fornødne Lokale dertil var tilvebragt.

— I Skrivelse af 8. December 1887 til Undervisningsministeriet henlede Konsistorium Opmærksomheden paa, at der ved Forslaget om Docent R. Pedersens Udnævnelse til Professor vilde ske en Uret med flere af Universitetets ældre Docenter og da navnlig mod Lektor Dr. phil. Jørgensen, som henhørte til samme Fakultet som Docent Pedersen. Lektor Jørgensen, som allerede i Aaret 1867 var bleven ansat som Docent ved den polytekniske Lærestanstalt og fra April 1871 havde været Lektor ved Universitetet, havde i dette lange Tidsrum været nøje knyttet til Universitetets normerede Undervisning og Examensvæsen, ved hvilken Virksomhed han havde erhvervet sig betydelig Anerkjendelse baade som Lærer og Examinator, samtidig med, at han paa det videnskabelige Omraade havde præsteret Arbejder af betydeligt Værd, som i høj Grad havde tildraget sig Udlandets

Opmærksomhed. Konsistorium var derfor overbevist om, at der vilde ske Lektor Jørgensen betydelig Uret, naar han blev forbigaaet ved denne Lejlighed og overfløjet af en yngre Kollega, hvis Virksomhed havde været af forholdsvis underordnet Betydning. Konsistorium følte sig derfor forvisset om, at Ministeriet heller ikke ved denne Lejlighed vilde samtykke i, at en enkelt af Universitetets Lærere begunstigedes med Forbigaaelse af ældre udmærkede Kollegaer. Ved 2den Behandling i Folketinget af Finanslovforslaget, jfr. Rigsdagstidende for 1886—87 Tillæg B. Sp. 531—34, blev der af Ministeriet stillet Forslag om, at Lektor Jørgensen fra 1. April 1887 at regne blev ansat som Professor i Kemi og hans Lønning at beregne, som om han var bleven ansat som Professor fra 1. April 1876 at regne. Ved 2den Behandling i Landstinget, jfr. Rigsdagstidende f. 1886—87 Tillæg B. Sp. 1897—98 blev endelig sidstnævnte Tidspunkt foreslaaet ændret til 1. April 1871, Dagen for Lektor Jørgensens første faste Ansættelse, hvorefter Lektor Jørgensen under 29. April 1887 blev udnævnt til Professor i Kemi, fra 1. April s. A. at regne, se foran S. 17.

— Under 18. Februar 1867 modtog Konsistorium fra det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet et Andragende fra Professor Christiansen om, at der med Hensyn til hans Anciennetet som Professor maatte blive taget Hensyn til den Omstændighed, at han havde været Docent ved den polytekniske Lærestalt fra 1. April 1876 at regne, saaledes at hans Anciennetet maatte blive regnet fra 1. April 1881. Fakultetet henlede i Anledning af det ovennævnte Forslag om Lønningsanciennetet for Docent R. Pedersen Opmærksomheden paa, at Professor Christiansen i Henseende baade til videnskabelige Fortjenester og til Alder i Universitetets og den polytekniske Lærestalts Tjeneste og ikke mindst til Omfanget af den ham paahvilende Lærergjerning havde et ubetinget større Krav paa Anciennetetsforhøjelse; da en ny ansat Lærer i Fysik derhos neppe vilde have været i Stand til samtidig at besørge hele den polytekniske Lærestalts Examenskursus i dette Fag og holde Forelæsninger for Videregaaende i Fysik, som Professor Christiansen gjorde det, syntes det ikke mere end billigt, at Staten, som nød godt af hans faktiske Anciennetet, ogsaa lod denne faa Indflydelse paa hans Lønning; endelig stillede Forholdet sig saaledes, at Professor Christiansen havde Valget mellem at nøjes med en Indtægt, som vistnok maatte siges at være mindre end den, en Professor i hans Alder efter Lønningsloven i Almindelighed maatte kunne gjøre Regning paa, eller ogsaa søge Bierhverv, der ved Siden af den ham paalagte omfangsrige Lærergjerning vilde berøve hans Tid til videnskabeligt Arbejde og let slide hans Kræfter op før Tiden. Ved at fremsende Sagen til Ministeriet bemærkede Konsistorium, at Professor Christiansen blev ansat som Docent i Fysik ved Lærestalten fra 1. April 1876 med Forpligtelse til at holde Forelæsninger og Examiner ved Universitetet og i de forløbne 11 Aar med aldrig svigtende Iver i Forening med afdøde Professor Holten havde besørget hele Undervisningen og Examensvæsenet i dette Fag ved Universitetet og Lærestalten for de lægevidenskabelige, polytekniske og farmaceutiske Studerende; han havde sikkert et moralsk Krav paa, at denne Tjenestetid beregnedes ham til Gode paa en lignende Maade, som om han havde været ansat som Lektor ved Universitetet, og det saameget mere, som han i det lange Tidsrum havde været aflagt med det tarvelige Honorar af 1600 Kr. aarlig. Konsi-

storium maatte derfor varmt anbefale, at Professor Christiansens Anciennetet regnedes fra 5 Aar efter hans faste Ansættelse, altsaa som ansøgt fra 1. April 1881. Da der imidlertid paa Forslaget til Finansloven fandtes optaget et Forslag om, at Cand. med. & chir. R. Pedersen, som ved kgl. Resolution af 29. Maj 1879 blev midlertidigt ansat som Docent i Plantefysiologi ved Universitetet fra 1. April s. A. at regne, kunde ansættes som Professor i dette Fag, saaledes at hans Lønning beregnedes, som om han var bleven ansat som Professor fra 1. Juni 1879, vilde der ved denne Bestemmelses Gjennemførelse indtræde en Uregelmæssighed, der syntes at indeholde en Ubillighed mod Professor Christiansen. Thi denne havde været fast ansat i 11 Aar med et betydeligt Arbejde som Lærer og Examinator og med en ringe Løn af 1600 Kr., medens Docent R. Pedersen blev ansat som midlertidig Docent for 8 Aar siden uden fast Lærervirksomhed og uden Forpligtelse til at deltage i Examensarbejde; hans Løn blev sat til 2000 Kr.; senere var han bleven extraordinær Docent med en Løn af 3000 Kr., uden at der var lagt større Forpligtelser paa ham, og hans Universitetsvirksomhed havde væsentlig kun bestaaet i at holde Forelæsninger i 2 Timer ugentlig. Da tilmed Professor Christiansen havde erhvervet sig et betydeligt Navn som Videnskabsmand ved sine mange, ogsaa i Udlandet højt skattede Arbejder, medens Docent Pedersens literære Virksomhed, saa vidt vidstes, indskrænkede sig til en i 1883 udkommen første Del af et Arbejde, der ikke senere var fortsat, saa var det for Konsistorium fuldt indlysende, at det vilde være en Uretfærdighed at begunstige denne paa Professor Christiansens Bekostning, og dette vilde ske ved at tillæge Docent Pedersen en Lønningsanciennetet som Professor fra det Aar, da han blev ansat som midlertidig Docent, hvorved han vilde opnaa cirka 8 Aars større Anciennetet end Christiansen, eller dog 2 Aars Anciennetet mere end Christiansen, dersom denne blev forøget til at gjælde fra 1. April 1881. Billighed talte derfor for at give Professor Christiansen Lønningsanciennetet fra 1. April 1876, da han blev fast ansat som Lærer i Fysik, saafremt man vilde fastholde Forslaget om at give Docent Pedersen Lønningsanciennetet som Professor fra 1. Juni 1879, da han blev ansat som midlertidig Docent i Plantefysiologi. Af Ministeriet blev der derpaa ved 3die Behandling af Finanslovsforslaget for 1887—88, jfr. Rigsdagstidende f. 1886—87, Tillæg B. Sp. 1533—35, stillet Forslag om, at Professor Christiansens Lønning beregnedes fra 1. April 1887, som om han var bleven ansat som Professor fra 1. April 1876 at regne. Forslaget vedtoges af begge Rigsdagens Ting og optoges paa Ministeriets Budget for 1887—88.

— Fra det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet modtog Konsistorium under 9. April 1887 et Andragende fra Dr. phil. R. S. Bergh om Ansættelse paa 3 Aar som Docent i Embryologi og Histologi. Fakultetet sluttede sig til en af Professor zoologiæ Dr. phil. Lütken afgiven Erklæring, hvori denne anbefalede Dr. Berghs Andragende af Hensyn til det Ønskelige i, at der gaves de naturhistoriske Studerende Lejlighed til at nyde godt af en kyndig Vejledning i de nævnte Discipliner. Professor zoologiæ og hans Kolleger, Museumsinspektørerne, havde, som Forholdene stillede sig, ikke Tid eller Lejlighed til mere end at strejfe ind paa de nævnte Omraader, og det maatte derfor betragtes som et Held, at der gjordes Universitetet Tilbud om en Lærervirksomhed i de nævnte Retninger af en ung Mand, hvis Forhold iøvrigt vare af den Art, at det ikke var hans

Velfærd om at gjøre at faa det højest mulige pekuniære Vederlag. Til Afholdelsen af de histologiske Foredrag og Øvelser vilde forhaabentlig kunne skaffes Lokale paa Universitetet eller zoologisk Museum, medens et saadant ikke vilde kunne afses til embryologiske Demonstrationer og Øvelser, saa at der maatte gaaes ud fra, at Docenten midlertidigt maatte skaffe sig et saadant med tilhørende Montering, Opvarmning og Betjening m. m.; nogle Miskroskoper maatte ogsaa nødvendigt anskaffes. Udgifterne herved vilde blive c. 1700 Kr. en Gang for alle og de aarlige Driftsomkostninger 500 Kr. Dr. Bergh vilde være tilfreds med et aarligt Honorar paa 800 Kr. Ved Indsendelsen til Undervisningsministeriet bemærkede Konsistorium i Skrivelse af 10 Maj s. A., at det bestemt maatte modsætte sig Oprettelsen af Docenturer ved Universitetet i den Slags Specialiteter, hvorom der her var Tale, da de kun udgjorde Enkeltheder i det Hovedfag, Zoologien, hvori der var anordnet en Lærerplads ved Universitetet; og Konsistorium kunde hverken finde Oprettelsen af slige Docenturer overkommelig eller stemmende med den akademiske Undervisnings almindelige Formaal, at give Fremstillinger af de videnskabelige Hovedfags Udvikling til enhver Tid. Derimod fandt Konsistorium, at det kunde være anbefalelsesværdigt, naar der til en given Tid havde fundet en Udvikling Sted af almindeligere Interesse indenfor en enkelt Videnskabs Gren, da at give en orienterende Fremstilling deraf og til dette Øjemed lade holde en Række Forelæsninger derover i et Semester eller to. For saavidt altsaa Talen maatte blive ikke om en Ansættelse som Docent, men at bevilge Dr. Bergh en samlet Sum i Honorar for indenfor et vist Tidsrum at holde de omspurgte Forelæsninger i Lighed med, hvad der ved Skrivelse af 27. November 1883 bevilgedes Dr. med. Ditlevsen, kunde Konsistorium i Henhold til de foreliggende Udtalelser kun anbefale denne Bevilling. Derimod maatte Konsistorium bestemt fraraade, at Understøttelsen gaves i Form af et Bidrag til Indretning og Drift af et privat Laboratorium eller Undervisningslokale; thi derved vilde man kun bidrage til at fjerne yngre Videnskabsmænd fra Universitetet og stille dem rivaliserende mod dette, medens Formaalet dog maatte være at knytte deres Virksomhed saa meget som muligt til Universitetets Institutioner, hvor Viderekomne stedse burde kunne finde Lejlighed til at foretage mere eller mindre selvstændige Arbejder ved Benyttelsen af det tilstedeværende Apparat, selv om en saadan Benyttelse maatte volde vedkommende Institution nogen Ulejlighed og medføre Udgift for samme. Ved kgl. Resolution af 21. Juli s. A. blev det derpaa allernaadigst bifaldet, at der af Universitetets Udgiftskonto til videnskabelige Formaaals Fremme for Finansaaret 1887—88 maatte afholdes et Beløb af 900 Kr som Honorar til Dr. phil. Bergh for ved Universitetet at holde en enkelt Forelæsningsrække gennem to Semestre over Embryologi og Histologi. Honoraret blev derhos anvist til Udbetaling med Halvdelen 1. Januar 1888 og Resten den 31. Marts s. A.

5. Om Udlejning af Optionsboliger.

Under den 28. Decbr. 1886 forespurgte Professor Mehren Konsistorium, om en Professor er berettiget til at overlade en af ham opteret Professorboligen helt eller dog saadanne Dele af samme, som han ikke selv benyttede, til et andet Medlem af Universitetets Lærerpersonele.

I Gjensvar herpaa udtalte Konsistorium i Skrivelse af 19. Jan. 1887, at det som almindelig Regel for Universitetets Professorboliger gjælder, at den Professor, der operer en Professorbolig, ikke kan udleje denne eller egentlige Dele af den. Forsaavidt Afbigelse herfra overhovedet maatte tilstedes, kræver den i hvert Fald Konsistoriums Samtykke. Derimod var den ovennævnte Regel ikke til Hinder for Udleje af saadanne blotte Tilbehør til Boligen, der fra gammel Tid ere betragtede paa denne Maade, saasom Stueetagen og Baghuset ved Professorgaarden i Kannikestræde.

6. Om Formen for Universitetslæreres Andragender om Rejsetilladelser.

I Anledning af, at de af tvende Universitetslærere om Rejsetilladelse til Udlandet indgavne Andragender vare sendte direkte til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, anholdt Konsistorium den 21. April 1887 — med Bemærkning om, at man under 31. Marts 1883 havde tilskrevet samtlige Fakulteter, at Andragender om Rejsetilladelse udenfor Universitetsferierne skulde indsendes gennem Fakultetet til Konsistorium, for derefter med dettes Erklæring at forelægges Ministeriet til Afgjørelse — om, at saadanne til Ministeriet indsendte Andragender maatte blive tilstillede Konsistorium, forinden Tilladelse meddeltes.

Ministeriet oplyste derefter i Skrivelse af 20. Maj s. A., at det hidtil havde fulgt som Regel, at det vedkommende Fakultets Erklæring indhentedes, forinden nogen saadan Tilladelse meddeltes, men at man ikke havde Noget at erindre imod, at Andragenderne for Fremtiden tilstilledes Konsistorium. For at undgaa, at saadanne Andragender fremtidig bleve indsendte direkte til Ministeriet, paalagdes det Konsistorium at indskærpe Regelen om, at de skulde indsendes gennem Konsistorium, ved Skrivelse til samtlige Fakulteter.

Hvad angik de tvende Andragender, der nærmest havde givet Anledning til Konsistoriums Skrivelse, oplystes det, at der her var særlig Nødvendighed tilstede for en hurtig Afgjørelse.

Konsistorium tilskrev under 3. Juni derefter samtlige Fakulteter, at Andragender fra Universitetslærere om Rejsetilladelse udenfor Ferierne ikke maatte indsendes direkte til Ministeriet, men skulde indgives gennem Fakultetet til Konsistorium for derefter med dettes Erklæring at forelægges Ministeriet til Afgjørelse.

III. Forelæsninger, Øvelser og Examina.

1. Almindelige Spørgsmaal med Hensyn til Forelæsninger.

Paa given Anledning paalagde Konsistorium ved Skrivelse 14. Marts 1887 det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet at tilkjendegive en Docent, at Forelæsningerne altid bør begynde ved Læsehalvaarets Begyndelse.

— I sit Møde den 8. December 1886 vedtog Konsistorium, at Adgangen til Universitetets Festsal og Auditorium først skulde aabnes for Tilhørerne paa fulde Klokkeslag i Stedet for som hidtil 5 Minutter forinden.

— Cand. juris C. F. Tschudi fra Norge ansøgte i Skrivelse af 29. Decbr.